

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Oboer/134/2015
Identifikačné číslo spisu:	7610215820
Dátum vydania rozhodnutia:	09.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ľubomíra Kúdelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7610215820.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: V., A., právne zastúpeného JUDr. V. V., advokátkou, so sídlom P., proti povinnému: Q. Q., nar. XX. Q. XXXX, bytom A., o vymoženie 151 835,71 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod. sp. zn. 10Er/710/2010, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10. marca 2015, č. k. 12CoE/709/2014-181, takto

rozhodol:

I. Dovolanie oprávneného odmieta.

II. Oprávnený je povinný nahradiť oprávnenému trovy dovolacieho konania vo výške 1 467,44 eur na účet právneho zástupcu.

Odôvodnenie

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením zo dňa 15. 09. 2014, č. k. 10Er/710/2010-160 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. Odklad exekúcie povolil do právoplatnosti rozhodnutia súdu o návrhu povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 01. 08. 2013. Na zdôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnený sa návrhom podaným u súdneho exekútora domáhal vymoženia uloženej povinnosti zaplata istiny 151 835,71 eur s príslušenstvom a trov exekúcie na základe exekučného titulu rozsudku Okresného súdu Spišská Nová ves sp. zn. 5T 160/00-1313 zo dňa 26. 03. 2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7To 57/2008-1348 zo dňa 04. 10. 2008. Uviedol, že povinný súdu dňa 01. 08. 2013 predložil návrh na zastavenie exekúcie a návrh na odklad exekúcie do rozhodnutia o jeho návrhu na zastavenie exekúcie, v ktorom povinný uviedol, uvedeným rozsudkom mu bola uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému sumu 152 447,71 eur avšak nebola stanovená lehota dokedy sa tak má stať a taktiež uviedol, že s oprávneným uzavrel dňa 09. 04. 2009 dohodu o uznaní a splácaní dlhu. Uvedený záväzok z dohody povinný riadne plní a každú splátku hradí v plnej výške vždy v lehote splatnosti a preto má za to, že nemohol vzniknúť nárok na vymáhanie celej sumy vo forme exekúcie. Súd prvého stupňa návrh povinného na zastavenie exekúcie uznesením č. k. 10Er/710/2010-110 zo dňa 20. 09. 2013 zamietol a návrh povinného na odklad exekúcie taktiež zamietol. Proti uvedenému rozhodnutiu podal povinný odvolanie, o ktorom Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 3CoE/171/2013-128 zo dňa 30. 04. 2014 rozhodol tak, že odvolaním napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súd prvého stupňa v intenciách rozhodnutia odvolacieho

súdu vyzval právneho zástupcu oprávneného, ako aj povinného na oznámenie, či Dohoda o uznaní a splácaní dlhu uzavretá medzi oprávneným a povinným dňa 09. 04. 2009 je zo strany povinného riadne plnená. Právny zástupca oprávneného podaním doručeným súdu dňa 12. 08. 2014 oznámil, že povinný Dohodu riadne plní a to vždy k 25. dňu v mesiaci. Povinný na výzvu súdu predložil fotokópie dokladov o riadnom zaplatení splátok na účet Mesta Gelnica. Súd prvého stupňa následne po preskúmaní exekučného titulu a exekučného spisu mal za zistené, medzi oprávneným zastúpeným P. N. - primátorkou mesta X. a povinným bola dňa 09. 04. 2009 uzatvorená Dohoda o uznaní a splácaní dlhu, v zmysle ktorej sa povinný ako dlžník zaviazal splatiť dlh voči veriteľovi - oprávnenému v pravidelných mesačných splátkach vo výške mesačnej splátky 34 eur počnúc mesiacom apríl 2009 so zročnosťou k 25. dňu bežného kalendárneho mesiaca. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora dňa 19. 10. 2010. S poukázaním na § 38 ods. 2, § 56 ods. 2, § 57 ods. 1 písm. g/, § 58 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku mal za preukázané, že uzatvorením Dohody o uznaní a splácaní dlhu, ktorú povinný riadne a včas plní, došlo k zmene spôsobu splnenia uloženého záväzku a pokiaľ povinný uvedenú dohodu riadne a včas plní, čo mal súd za preukázané listinnými dôkazmi, ako aj vyjadreniami účastníkov, oprávnený nemohol v zmysle § 38 ods. 2 Exekučného poriadku podať návrh na vykonanie exekúcie. Uvedenú dohodu za oprávneného podpísala primátorka mesta P. N., ktorá v zmysle Zásad hospodárenia s majetkom V. účinných do 14. 10. 2009 bola oprávnená povoliť splácanie dlhu v splátkach alebo jeho odklad po písomnom uznaní dlhu dlžníkom. Na základe zistených skutočností s poukazom na § 38 ods. 2 Exekučného poriadku súd prvého stupňa preto exekúciu vyhlásil za neprípustnú a podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku exekúciu zastavil. Odklad exekúcie povolil do právoplatnosti rozhodnutia súdu o návrhu povinného na zastavenie exekúcie zo dňa 01. 08. 2013.

Rozhodujúc o odvolaní žalovaného Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 10. 03. 2015, č. k. 12CoE/709/2014-181 napadnuté uznesenie potvrdil a účastníkom a súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na obsah podaného odvolania dospel k záveru, že správne a presvedčivé sú dôvody uvedené v uznesení súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu veci, aj pokiaľ ide o právne posúdenie veci. Skutkový stav sa nezmenil ani v priebehu odvolacieho konania, a preto na zistenia uvedené v odôvodnení uznesenia a na právne normy, ktoré použil súd prvého stupňa odvolací súd poukázal a v celom rozsahu sa s nimi stotožnil. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že v danom prípade je daný dôvod na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Odvolací súd poukázal na dôvody svojho predošlého rozhodnutia a zdôraznil, že v danom prípade v dôsledku platného uzavretia Dohody o uznaní a splácaní dlhu uzavretej dňa 09. 04. 2010, ktorú povinný riadne a včas plní, došlo k modifikácii povinnosti uloženej súdnym rozhodnutím a v dôsledku toho, nie je ani naplnená základná podmienka, ktorú predpokladá ustanovenie § 38 ods. 2 Exekučného poriadku, teda, že povinný nesplnil svoj dlh dobrovoľne a exekučné konanie by tak bolo vedené na škodu povinného. Exekučné konanie predstavuje nútený výkon povinnosti uloženej právoplatným rozhodnutím, preto ak povinný dobrovoľne, riadne a včas plní záväzok vyplývajúci z dohody, vykonanie exekúcie je neprípustné a je v rozpore so zákonom.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu, proti výroku, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa podal dovolanie oprávnený, ktorý žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p., t. j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a ako dovolací dôvod uvádzal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. a/ a c/ O. s. p.).

Odňatie možnosti konať pred súdom videl vtom, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Podľa názoru dovolateľa odôvodnenie uznesenia (nielen prvostupňového, ale aj odvolacieho) musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p. Aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí, ktorým

potvrďuje rozhodnutie súdu prvého stupňa je povinný sa vysporiadať s argumentmi účastníka konania uvedenými v odvolania a nemôže sa obmedziť len na jednoduché konštatovanie, že sa stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa. Takéto rozhodnutie odvolacieho súdu je svojvoľné, nepreskúmateľné a zmätočné. Nerešpektovaním vyššie uvedených princípov a porušením povinnosti odôvodniť svoje rozhodnutie, tak Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací, ako i Okresný súd v Spišskej Novej Vsi, ako súd prvostupňový, porušili základné právo účastníka konania - oprávneného na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a odňali oprávnenému možnosť relevantne skutkovo a právne argumentovať proti ich rozhodnutiam v rámci opravných prostriedkov, a teda odňali mu možnosť konať pred súdom. Oprávnený zdôraznil, že bez ohľadu na úpravu prípustnosti dovolania možno považovať dovolanie za prípustné v každej veci, ak trpí rozhodnutie, či konanie rozhodnutiu predchádzajúce zmätočnosťou.

Povinný sa k podanému dovolaniu vyjadril tak, že s ním nesúhlasí. Uviedol, že oprávneným podané dovolanie je neprípustné. Oprávnenému podľa názoru povinného nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Právo účastníkov na riadne odôvodnenie rozhodnutia bolo rešpektované a jeho rozhodnutie nadriadeným súdom riadne preskúmané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr to, či sa ním napadá rozhodnutie, proti ktorému je dovolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Ustanovenia § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. vymedzujú prípady, v ktorých je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, pričom však podľa § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením. Dovolanie žalovaného smeruje teda proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, u ktorého je dovolanie uvedeným ustanovením výslovne vylúčené.

Dovolateľ videl odňatie možnosti konať pred súdom v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo arbitrárne a nepreskúmateľné, resp., že nebolo riadne odôvodnené.

Vzhľadom na uvedenú námietku dovolateľa bolo potrebné zaujať právny záver o tom, či nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., alebo či má za následok (len) procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

Je potrebné uviesť, že vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (napr. II. ÚS 261/06). To však neznačí, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda to, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje až intenzitu vady konania v zmysle § 237 O. s. p.

Ústava Slovenskej republiky neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje Občiansky súdny poriadok, aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam - vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania

(§ 237 O. s. p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na rozdiel od procesných väd vymenovaných v § 237 O. s. p., považuje síce za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), nie však za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania.

Uvedený záver je obsiahnutý už v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. 08. 1997 sp. zn. 2Cdo/5/1997, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 111/1998 [časť právnej vety „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“]. Z tohto judikátu vychádza dlhoročná ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá považuje nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za vadu konania, ktorá môže zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť podľa § 237 ods. 1 O. s. p. O aktuálnosti uvedeného judikátu svedčí okrem iných aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. 11. 2011 sp. zn. IV. ÚS 481/2011, podľa ktorého uvedený právny názor k výkladu § 237 písm. f/ O. s. p. považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný a neporušujúci základné práva sťažovateľa. Dovolací súd poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 30. 01. 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že sa „väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., ale len inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

Dovolací súd vychádzajúc z uvedeného preto dospel k záveru, že na vytýkanú vadu rozhodnutia odvolacieho súdu - nedostatočné odôvodnenie, by mohol prihliadnuť len vtedy, ak by bolo dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu prípustné z iného dôvodu.

V súvislosti s uvedeným dovolací súd poukazuje aj na Stanovisko č. 2 Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 03. 12. 2015, uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2016, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. O takýto výnimočný prípad môže ísť len vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky (až) vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ alebo vady „zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. V napadnutom rozhodnutí takéto závažné vady zistené neboli a nejde ani o vadu uvedenú v stanovisku R 2/2016. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje so závermi odvolacieho súdu vyslovenými v jeho rozhodnutí, neznamená, že mu odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Z obsahu oprávneným podaného dovolania napokon vyplýva, že oprávnený tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (iba) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj tiež niektoré ďalšie

rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 5Cdo/44/2011 a sp. zn. 6Cdo/41/2011).

Vzhľadom na to, že prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 238 O. s. p., ani z ustanovenia § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Úspešný povinný má podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 244 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov, ktoré mu vznikli v dovolacom konaní. Jeho trovy pozostávajú z trov právneho zastúpenia advokátom za 1 úkon právnej pomoci (vyjadrenie k dovolaniu) vo výške 725,33 eur (§ 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) a z náhrady výdavkov v paušálnej výške 8,39 eur (§ 16 ods. 3 tarify), spolu vo výške 833,72 eur. Úkon za prevzatie a prípravu v dovolacom konaní dovolací súd nepriznal, nakoľko splnomocnená zástupkyňa účastníka zastupovala aj pred súdmi nižšieho stupňa, teda mala dostatočné poznatky o vedenom spore (viď ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.